

Sygn.akt III AUa 1132/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 maja 2017 r. w B.

sprawy z odwołania D. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 września 2016 r.
sygn. akt IV U 509/16

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

SSA Alicja Sołowińska SSA Marek Szymanowski SSA Bożena Szponar - Jarocka

Sygn. akt III AUa 1132/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 26.02.2016 r., znak: (...).organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.). Wysokość świadczenia wyliczono zgodnie z przepisami art. 24-26 ustawy emerytalnej. Wartościami, które zgodnie z zastosowaną przez organ rentowy regulacją miały wpływ na wysokość nowo przyznanego świadczenia były: kwota zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji; kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego; średnie dalsze trwanie życia oraz suma kwot pobranych wcześniej przez ubezpieczoną należności z tytułu emerytury. W toku postępowania organ rentowy powołał się na treść przepisów obowiązujących w dacie składania przez ubezpieczoną wniosku o emeryturę. Żądanie skarżącej, aby nowo przyznanej emerytury nie pomniejszać o wypłacone dotychczas świadczenia nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Organ rentowy podniósł, iż przepis art. 25 ust 1b ustawy emerytalnej wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. i obowiązywać w dacie nabycia przez skarżącą prawa do emerytury na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej.

Odwolanie od powyższej decyzji organu rentowego wniosła ubezpieczona D. S., wskazując iż w jej ocenie brak jest podstaw, by przy obliczaniu wysokości jej emerytury dokonywać potrącenia wartości kwot pobranych wcześniej z tytułu wcześniejszej emerytury.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 27 września 2016 r. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając, iż dla obliczenia wysokości świadczenia nie należy pomniejszać podstawy obliczenia emerytury w kwocie 396.516,00 zł o wypłacone dotychczas świadczenie w kwocie 131.270,43 zł

Sąd Okręgowy ustalił, iż D. S. ur. (...), od dnia 14.02.2006 r. otrzymywała emeryturę wcześniejszą, przyznaną na podstawie art. 29 w związku z art. 46 ustawy emerytalnej. W dniu 16.02.2016 r. skarżąca złożyła wniosek o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem w dniu 14.02.2011 r. powszechnego wieku emerytalnego.

W związku z powyższym organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję i przyznał jej emeryturę od dnia 01.02.2016 r., tj. od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek. Podstawa obliczenia emerytury w kwocie 396516,00 zł została pomniejszona o kwotę 131270,43 zł, stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur i podzielona przez średnie dalsze trwanie życia, wynoszące 205 miesięcy.

Okoliczności faktyczne w ocenie Sądu I instancji nie były sporne, ponieważ nie były kwestionowane przez strony, a dokumenty, z których wynikają są sporządzone w formie przewidzianej prawem i nie budzą wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W swoich rozważaniach Sąd Okręgowy obszernie przytoczył fragmenty uzasadnienia postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 listopada 2015 roku (sygn. akt P 11/14), mocą którego Trybunał Konstytucyjny umorzył na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z 2000 r. Nr 48, poz. 552 z zm) w związku z art. 134 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064) postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku (OTK-A 2015/10/167). W sprawie tej Sąd Okręgowy w Szczecinie w postanowieniu z 18 lutego 2014 r. przedstawił Trybunałowi pytanie prawne: czy art. 1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 637; dalej: ustawa nowelizująca z 2012 r.) w związku z art. 22 tej ustawy, dodający do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440; dalej: ustawa FUS) art. 25 ust. 1b, w zakresie, w jakim ma zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury, o jakiej mowa w art. 24 ustawy FUS, przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2012 r., jest zgodny z art. 2 i art. 32 Konstytucji. Trybunał w sprawie tej uznał wydanie orzeczenia merytorycznego za niedopuszczalne, bowiem z analizy treści przywołanych w pytaniu prawnym przepisów i praktyki ich stosowania, przede wszystkim z orzecznictwa Sądu Najwyższego, wynika, że przepisy kwestionowane przez Sąd Okręgowy w Szczecinie mogą być i są interpretowane odmiennie niż czyni to pytający sąd. Co więcej - opisany wyżej rezultat interpretacyjny - odmienny od przyjętego przez pytający sąd, znajduje oparcie w ważkich argumentach konstytucyjnych. Trybunał Konstytucyjny stwierdził zatem, że pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie nie dotyczy utrwalonej w praktyce stosowania prawa treści normy odtworzonej z zaskarżonych przepisów, lecz jednego z rezultatów interpretacyjnych tych przepisów. Należy zauważyć, że wykładnię taką, jak kwestionowana przez pytający sąd, przyjmują też organy rentowe, co wynika z licznych skarg, jakie wpływały do Rzecznika Praw Obywatelskich, który informował o nich Ministra Pracy i Polityki Społecznej (pismo z 6 marca 2013 r., znak: (...) -III/13/AJ). Potwierdził ją też Minister, którego zdaniem art. 25 ust. 1b ustawy FUS ma zastosowanie do wszystkich wniosków o emeryturę zgłoszonych po 31 grudnia 2012 r. Ani stanowisko organów rentowych, ani MPiPS nie jest jednak dla sądów wiążące.

Nawiązując już do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy przypomniał, iż do dnia 1 stycznia 2013 r. podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r., poz. 748 z późn. zm., dalej jako: ustawa emerytalna), stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185. Przy obliczaniu

wysokości tego świadczenia nie dokonywano żadnych potrąceń, w szczególności kwot pobranych z tytułu emerytur, przyznanych w oparciu o inną podstawę prawną (tzw. emerytur wcześniejszych).

Ustawą z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r. poz. 637 z dnia 6 czerwca 2012 roku), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., wprowadzono zmiany w treści przepisu art. 25 ustawy emerytalnej. Ustęp 1 tego artykułu otrzymał brzmienie:

"1. Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185."

Ponadto po ustępie 1 dodano ustępy 1a-1c w brzmieniu:

" 1a. Przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, dla osoby, która miała ustalone prawo do emerytury częściowej na podstawie art. 26b, nie uwzględnia się kwot zwiększeń składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego określonego w art. 173-175, uzyskanych w wyniku waloryzacji kwartalnej, o której mowa w art. 25a, przeprowadzonej w celu obliczenia emerytury częściowej.

1b. Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.3), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

1c. Przepis ust. 1b stosuje się również w przypadku, gdy ubezpieczony pobrał emeryturę górniczą, określoną w art. 34 lub w art. 48 i 49, w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2006 r."

Odwołując się do projektu ustawy Sąd Okręgowy wspomniał, iż w jego uzasadnieniu w tym zakresie podano jedynie, że osoba, która pobiera emeryturę przyznaną przed osiągnięciem wieku emerytalnego może, po jego osiągnięciu, wystąpić o emeryturę powszechną. Wskazano także, że dla osoby urodzonej po 31 grudnia 1948 r. emerytura ta dotychczas wyliczana była przez podzielenie podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze życie dla wieku wystąpienia o emeryturę, zaś zmiana ma polegać na tym, że podstawa obliczenia „kolejnej” emerytury ma być pomniejszana o kwoty wcześniej pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Ustawa nowelizująca nie zawierała jakichkolwiek przepisów przejściowych dotyczących osób, które w dacie wejścia w jej życie miały już ustalone prawo do tzw. wcześniejszych emerytur. W jej artykule 22 wskazano, iż wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2013r.

W przypadku świadczeń emerytalnych zasadą jest, że prawo do nich powstaje z mocy prawa, z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do ich nabycia (art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). W przypadku odwołującej jej prawo do emerytury przysługującej w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego powstało więc z dniem 14 lutego 2011 roku i od tej daty istnieje nieprzerwanie.

Sąd Okręgowy odwołując się do poglądu Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego w uzasadnieniu wydanego w niniejszej sprawie postanowienia, zgodnie z którym sytuacja jaka zaistniała w niniejszej sprawie należy oceniać analogicznie do szeregu innych sytuacji, w których ustawodawca zmieniał warunki nabywania prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W szczególności Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na przywołane przez TK wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 roku, sygn. akt I UK 100/14 oraz z dnia 14 września 2014r., sygn. akt I UK 19/14 dotyczące nabycia prawa do renty na podstawie poprzednich regulacji jeżeli w chwili ich obowiązywania spełnione

zostały już przesłanki nabycia rentę, a jedynie wniosek o rentę składany był pod rządami nowych regulacji, których ubezpieczony już nie spełniał.

Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie, jeżeli ustawodawca najpierw (tj. do 1 stycznia 2013 r.) nie różnicował sytuacji osób korzystających z wcześniejszej emerytury i osób niekorzystających z tego przywileju w zakresie obliczania wysokości emerytury należnej w wieku powszechnym na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a następnie (tj. od 1 stycznia 2013 r.) sformułował nową zasadę w postaci pomniejszenia wysokości podstawy emerytury, o której mowa w art. 24 o sumę wcześniej pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, to brak było podstaw, by zasadę tę odnosić do ubezpieczonych, którzy prawo do wcześniejszej emerytury uzyskali przed 1 stycznia 2013 r., tj. przed wejściem w życie tej nowej regulacji.

W związku z wprowadzeniem do ustawy o emeryturach i rentach z FUS nowej regulacji, racjonalnie działający ubezpieczeni zostali bowiem postawieni przed koniecznością dokonania wyboru, czy będą korzystać z wcześniejszych świadczeń emerytalnych, co w efekcie spowoduje pomniejszenie wysokości emerytury, jaką nabędą w wieku powszechnym, czy też nie skorzystają z przywileju przejścia na wcześniejszą emeryturę, dzięki czemu ich późniejsza emerytura w wieku powszechnym zostanie przyznana na ogólnych zasadach i będzie wyższa. Osoby, które nabyły i zrealizowały prawo do wcześniejszej emerytury przed dniem 1 stycznia 2013 r. zostały jednak pozbawione możliwości dokonania takiej analizy i wyboru najkorzystniejszego dla siebie wariantu. Jeszcze raz należy przy tym w tym miejscu podkreślić, że pod rządami obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2013 r. regulacji ubezpieczeni nie musieli przeprowadzać takiej analizy. Niezależnie bowiem od tego czy skorzystali z prawa do wcześniejszej emerytury, czy też nie, ich ewentualna emerytura w wieku powszechnym była obliczana na takich samych zasadach jak emerytura przyznawana osobom, które nie skorzystały - z własnego wyboru czy też z braku uprawnień - z możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. W konsekwencji, działając w zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, ubezpieczeni podjęli w przeszłości decyzję o przejściu na wcześniejszą emeryturę. Niewykluczone jednak, że gdyby w momencie przejścia na wcześniejszą emeryturę wiedzieli, iż spowoduje to pomniejszenie wysokości podstawy emerytury, o której mowa w art. 24 (nabywanej w wieku powszechnym), to mogliby podjąć decyzję o rezygnacji ze złożenia wniosku o ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury, stwierdzając na przykład, że korzystniejsze dla nich będzie nabycie prawa do emerytury w wieku powszechnym nie pomniejszonej o wypłacone wcześniej świadczenia. Inaczej mówiąc, gdyby ubezpieczeni ci wiedzieli, że nastąpi zmiana stanu prawnego, ich decyzja mogła być inna, bo będąc korzystną na gruncie dotychczasowych przepisów, obecnie - wskutek dokonanej nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z FUS - okazała się dla większości z nich niekorzystna.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma wątpliwości co do tego, że ustawodawca miał pełne prawo, by wprowadzić tego rodzaju regulację, zniechęcającą do korzystania z wcześniejszych emerytur, winien był uczynić to jednak z poszanowaniem zasad konstytucyjnych, w tym w szczególności wyrażonej w [art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej](#) zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, a także bezpieczeństwa prawnego jednostki w znaczeniu jakie tej zasadzie nadało dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Powyższe stanowi dodatkowy argument przemawiający za dokonaniem wykładni przepisów prowadzącej do wniosku, iż w przypadku ubezpieczonej brak było podstaw do obliczenia wysokości jej „zwykłej” emerytury w oparciu o przepisy obowiązujące od 1 stycznia 2013 roku. Skoro bowiem odwołująca nabyła prawo do tego świadczenia jeszcze w roku 2011, kiedy nowe przepisy nie obowiązywały (w dniu 14 lutego 2011 roku, tj. z dniem osiągnięcia wieku 60 lat), wysokość należnego jej świadczenia musiała zostać obliczona przy uwzględnieniu regulacji obowiązujących w tej właśnie dacie. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie na podstawie [art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.](#)

Powyższy wyrok organ rentowy zaskarżył apelacją w całości zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 ustawy kodeks postępowania cywilnego z dnia 17 listopada 1964 r. (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r., poz. 101) z uwagi na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, skutkujących uznaniem, że ubezpieczona w dniu 14 lutego 2011 r., nabyła prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego,

2. naruszenie prawa materialnego: tj. art. 25 ust. 1b w związku z art. 100 ust. 1 i art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 887) z uwagi na zmianę decyzji z dnia 26 lutego 2016 r. w ten sposób, iż do obliczenia wysokości świadczenia nie należy pomniejszać podstaw) obliczenia emerytury w kwocie 396.516,00 zł o dotychczas wypłacone świadczenie w kwocie 131.270,43 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości tj. o oddalenie odwołania lub ewentualnie o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja jest zasadna.

Odnosząc się do zarzutu procesowego wadliwego przyjęcia daty nabycia prawa do emerytury przez skarżącą w powszechnym wieku emerytalnym trzeba stwierdzić, iż zarzut ten nie końca jest trafny. Sąd Okręgowy za bezsporne przyjął w tym zakresie datę 14.02.2011r. słusznie wskazując, iż na te chwile skarżąca spełniała wszystkie warunki do nabycia tego świadczenia, a zgodnie z art. 100 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) - prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. Czym innym jest jednak nabycie prawa do świadczenia, a czym innym jest nabycie tego świadczenia - emerytury w określonej wysokości. Samo spełnienie przesłanek nabycia danego świadczenia (emerytury, renty) przysługującego z mocy ustawy (art.100 ust.1 ustawy) daje podstawy do jego uzyskania także w razie wejścia w życie niekorzystnych regulacji np. znacznie utrudniających nabycie tego świadczenia jak miało to w przypadku prawa do renty w związku z niekorzystaną dla ubezpieczonych zmianą od dnia 23.09.2011r. przesłanek nabycia (art. 57 i 58 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Tak właśnie w utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013 r. w sprawie I UK 54/13 oraz wyroku z dnia 23 czerwca 2013 r. I UK 9/13) ocenę przesłanek nabycia prawa do renty wedle stanu prawnego obowiązującego przed dniem 23.09.2011 r. Czym innym zatem (od zachowania prawa nabytego z mocy ustawy) jest nabycie tego prawa w określonej wysokości, tutaj bowiem decydujące znaczenie może już mieć chwila wydania decyzji, jeżeli sam ustawodawca nie uznał za potrzebne uregulowania tej kwestii w przepisach przejściowych. W niniejszej zatem sprawie - dotyczącej wysokości świadczenia - kwestia spełnienia ustawowych przesłanek do nabycia prawa do emerytury jest zatem drugorzędna, a poza sporem jest jednocześnie , iż ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia w dniu 16 lutego 2016r. i w następstwie jego rozpoznania zapadła zaskarżona decyzja.

W świetle powyższych rozważań zasadnym jest zarzut drugi podniesiony w apelacji. W świetle niespornych faktów wnioskodawczyni od 14.02.2006r. otrzymywała emeryturę wcześniejszą przyznaną na podstawie art. 29 w zw. z 46 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w dniu 16.02.2016 r. skarżąca złożyła wniosek o przyznanie emerytury w związku z osiągnięciem w dniu 14.02.2011 r. powszechnego wieku emerytalnego. Wniosek ten uwzględniono zaskarżoną decyzją z 26.02.2016r. potrącając jednak - skarżącej z podstawy obliczenia emerytury w kwocie 396.516,00 zł kwotę 131.270,43 zł, stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur co niewątpliwie miało wpływ na wysokość tego świadczenia. Konieczność tego potrącenia wynika jednak jednoznacznie z art. 25 ust.1b ustawy w świetle, której jeżeli ubezpieczony pobierał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014 r. poz. 191 i 1198, z 2015 r. poz. 357, 1268 i 1418 oraz z 2016 r. poz. 668), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Art. 25 b dodany został przez art. 1 pkt 5. lit. b ustawy dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2012.637) z dniem 1.01.2013r. (art. 22 ustawy zmieniającej). Godzi się zauważyć, iż w stosunkach ubezpieczeń społecznych co do zasady stosuje się nowe lub zmienione przepisy prawa obowiązujące w dniu wydania decyzji, a zachowanie mocy obowiązującej przepisów

"dawnych" wymaga z reguły wyraźnych regulacji intertemporalnych (por. w tym zakresie wyrok SN z 18 grudnia 2014r. III UK 69/14OSNP 2016/8/107). Powołane przez Sąd Okręgowy postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 listopada 2015 roku (sygn. akt P 11/14) nie jest orzeczeniem, o którym mowa w art. 190 ust.1 Konstytucji RP podważającym powyższą regulację, bowiem Trybunał umorzył postępowanie stwierdzając niedopuszczalność wydania orzeczenia, a wywody uzasadnienia dotyczące możliwości wykładni tego przepisu nie tworzą nowego stanu prawnego. Na tle analizowanych regulacji - w wyroku z dnia 6 kwietnia 2016 r. II UK 78/15 - Sąd Najwyższy wyjaśnił między innymi, iż zgodnie z art. 25 ust.1b, możliwość przejścia z systemu zdefiniowanego świadczenia (obliczonego według zasad wynikających z art. 53) do systemu zdefiniowanej składki wiąże się z koniecznością pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury kapitałowej „o sumę kwot pobranych emerytur”. Zasada ta - w zgodzie z art. 32 Konstytucji RP - w równym stopniu powinna dotyczyć wszystkich osób pobierających świadczenie (niezależnie od daty urodzenia). Stąd potrącenie pobranego świadczenia także osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. jeżeli zdecydowali się oni na przeliczenie swego świadczenia w oparciu o art 55 ustawy i przejście z starego systemu ustalania emerytury do nowego zależnego od zgromadzonej kapitału i hipotetycznego średniego dalszego trwania życia ubezpieczonego. Także w przypadku ubezpieczonej ustalenie emerytury z uwzględnieniem świadczeń pobranych przez nią nie narusza ani art. 32 ani art. 2 Konstytucji, co podnosił Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wręcz przeciwnie to podzielenie rozumowania Sądu Okręgowego co do braku podstaw takiego potrącenia pobranego świadczenia uprzywilejowałaby odwołującą, co do której pobieranie świadczenia emerytalnego przez okres 10 lat nie miałyby żadnego wpływu na wysokość obecnie ustalonej zaskarżoną decyzją emerytury. Tymczasem istotą tej emerytury jest jej powiązanie z wielkością zgromadzonych składek, a zatem w pewnym uproszczeniu - powiązanie wkładu do wspólnego funduszu - z indywidualnie określonym statystycznym okresem jej potencjalnego pobierania. Żądania ubezpieczonej w niniejszej sprawie zmierzały w istocie do wybiórczego zastosowania w stosunku do niej korzystnych elementów dla niej elementów dwóch rodzajowo różnych systemów emerytalnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie .